

200702706/1.

Datum uitspraak: 31 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/23560 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 21 maart 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 maart 2007, verzonden op 22 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

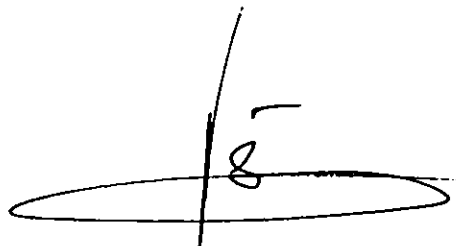
w.g. Peute
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

391

Verzonden: **31 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/23560

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 21 maart 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Sierraleoonse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. A.G. Kleijweg,

tegen

de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder.

Procesverloop

Aan eiser is, naar aanleiding van zijn asielaanvraag van 17 januari 2001, bij besluit van 19 september 2001 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 met ingang van 1 juni 2001 geldig tot 1 juni 2004.

Op 14 april 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Deze aanvraag heeft verweerder bij besluit van 19 april 2006 afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Het beroep is behandeld op de zitting van 7 februari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 19 april 2006 in rechte stand kan houden.
2. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de aanvraag van eiser dient te worden afgewezen omdat het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone met ingang van 16 september 2002 is beëindigd, zodat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding bestaat om eiser op basis van één van de andere verleningsgronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Daartoe heeft verweerder overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Verweerder heeft het relaas van eiser ongeloofwaardig geacht.

3. De rechtbank overweegt voorts als volgt.

4. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

5. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

6. Niet in geschil is dat verweerder het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone op 16 september 2002 heeft beëindigd en dat derhalve de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

7. Voorts heeft verweerder gezien of er, aansluitend aan 1 juni 2004, zijnde de expiratedatum van eisers verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond – met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000 – alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verleend.

8. In geschil is de vraag of verweerder aan eiser kan tegenwerpen dat het relaas thans ongeloofwaardig wordt geacht. Daarnaast heeft eiser een expliciet beroep gedaan op artikel 29, eerste lid aanhef en onder c van de Vw 2000.

9. Eiser heeft in dat verband, ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd.

10. Eiser, afkomstig uit Sierra Leone, delfde en verhandelde diamanten. Hij was lid van de Civil Defence Unit (CDU), een burgerorganisatie die de staat beschermde tegen de rebellen en eiser gaf in die hoedanigheid informatie aan de regeringstroepen. Toen de rebellen medio 1998 zijn woonplaats waren binnengevallen, is eiser door de rebellen van de Revolutionary United Front (RUF) beschuldigd van collaboratie met de partij van Kabbah en meegenomen naar het rebellenkamp. Hij werd geslagen en gemarteld en daardoor kreeg hij problemen met zijn been, dat al slecht was vanwege (jeugd-)polio. In het rebellenkamp moest eiser werkzaamheden verrichten, maar vanwege zijn slechte been hoefde hij niet mee te vechten. Eiser kon ontsnappen toen de bewaking minimaal was. Hij kwam uiteindelijk terecht in een vluchtelingenkamp in Guinee waar hij circa een jaar heeft verbleven. In november 2000 is eiser uit Guinee vertrokken en in december 2000 is hij Nederland ingereisd.

11. De rechtbank overweegt als volgt.

12. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiël op grond van het categoriale beleid niet in aanmerking kwam voor toelating op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29, van de Vw 2000 en dat dit standpunt, ook gezien in het licht van de huidige situatie in Sierra Leone, blijft gehandhaafd. Als motivering is aan deze beslissing ten grondslag gelegd dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Verweerder acht het asiërelaas van eiser niet geloofwaardig.

13. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asiërelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst.

14. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is. De verklaringen van eiser in het nader gehoor over zijn identiteitsdocument wijken immers af van de eerdere verklaringen van eiser in het eerste gehoor en het eerste deel van het nadere gehoor. Zo heeft hij aanvankelijk verklaard dat hij nimmer in het bezit is geweest van een identiteitsbewijs, terwijl hij vervolgens verklaard heeft dat hij zijn identiteitskaart heeft verloren. De stelling van eiser dat de tolk tijdens het eerste gehoor hem niet voldoende heeft begrepen, kan niet gevolgd worden aangezien eiser hiervan geen melding heeft gemaakt bij de correcties en aanvullingen en ook uit de verslaglegging van het eerste gehoor niet blijkt van vertaalproblemen. Ook tijdens het gehoor van 16 februari 2006 heeft eiser - weer anders - verklaard dat hij zijn identiteitskaart heeft moeten weggooien van de CDU. Nu aan eisers verklaringen met betrekking tot zijn identiteitskaart geen geloof kan worden gehecht, valt daarmee volgens verweerder, ook de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser over het worden opgepakt door de rebellen weg. Immers, eiser heeft verklaard dat hij door de rebellen was opgepakt nadat deze hem hadden geïdentificeerd aan de hand van zijn identiteitskaart.

15. Daarnaast heeft verweerder aan eiser tegengeworpen dat niet aannemelijk is dat hij de waarde van de diamant die hij gedurende de reis in zijn broekzak had verstopt niet weet, eiser was immers handelaar in diamanten.

16. Voorts werpt verweerder tegen dat eiser in het nader gehoor eerst heeft verklaard dat hij met de auto vanuit [] is vertrokken en later heeft hij verklaard dat hij te voet is gegaan. De stelling van eiser dat dit niet tegenstrijdig is omdat de reis te voet aanving en voorts per auto werd voortgezet, wordt niet gevolgd door verweerder aangezien eiser bij geen van de verklaringen heeft aangegeven dat de reis gedeeltelijk te voet en gedeeltelijk per auto werd afgelegd.

17. Verweerder heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat eiser ook geen aannemelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn lidmaatschap van de CDU, hetgeen door eiser niet is betwist.

18. Tot slot stelt verweerder zich op het standpunt dat de ontsnapping van eiser uit het rebellenkamp dermate eenvoudig was, dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Eisers stelling dat hij zo gemakkelijk nog ontsnappen omdat hij slecht ter been was en dat de

rebellen daarom dachten dat hij niet zo snel zou vluchten, kan volgens verweerder niet gevolgd worden.

19. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b van de Vw 2000.

20. Het standpunt van eiser in beroep dat voornoemde inconsistenties en onjuistheden te wijten zijn aan zijn geestelijke gesteldheid tijdens de gehoren vanwege de vele traumatische ervaringen die hij heeft moeten ondergaan, leiden niet tot een ander oordeel. Zoals ook door verweerder is aangegeven bieden de diverse gehoren geen aanknopingspunten om aan te nemen dat eiser tijdens die gehoren in een zodanige gemoedstoestand verkeerde dat hij de vragen niet naar behoren kon beantwoorden. Eiser heeft daaromtrent niks aangevoerd tijdens het nader gehoor noch desgevraagd aan het slot van het gehoor.

21. Ten aanzien van eisers beroep op toelating op grond van de huidige situatie in Sierra Leone, overweegt de rechtbank dat eiser zijn beroep heeft doen steunen op zijn individuele asielrelaas. De rechtbank is van oordeel dat dit beroep faalt, gelet op hetgeen de rechtbank hiervoor heeft overwogen ten aanzien van de ongeloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Reeds om die reden kan eiser ook bij de beoordeling van de huidige situatie niet in aanmerking komen voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000.

22. Ten aanzien van eisers expliciete beroep op artikel 29, eerste lid aanhef en onder c van de Vw 2000 overweegt de rechtbank dat door verweerder weliswaar niet wordt betwist dat eiser lijdt aan een Posttraumatisch stressstoornis (ptss), maar dat het enkele bestaan van een dergelijk trauma onvoldoende is voor het verlenen van een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder c van de Vw 2000. Immers, nu het relaas, gelet op het bovenstaande in redelijkheid ongeloofwaardig is geacht, kan ook het beroep op het traumatabeleid zoals bedoeld in C1/4.4 van de Vc 2000 niet slagen. Nader onderzoek naar de aard en de ontstaansgeschiedenis van eisers ptss konden derhalve volgens verweerder achterwege blijven. De rechtbank volgt verweerder hierin.

23. De rechtbank gaat voorbij aan het specifieke beroep van eiser op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000 dat eiser vanwege zijn medische situatie een risico loopt op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM bij terugkeer, aangezien dit beroep eerst ter zitting is gedaan en niet is onderbouwd met (medische) stukken.

24. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiser op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

25. Het beroep is derhalve ongegrond.

26. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

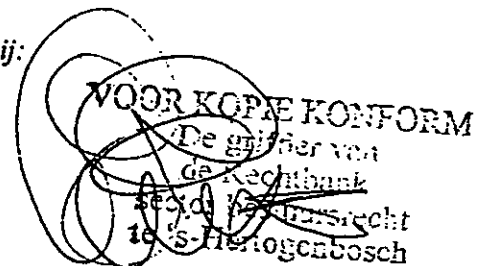
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van mr. G.P.A.J. Joosen als griffier op 21 maart 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **22 MAART 2007**

I

Schuurman • Koets • de Vries
advocaten

RAAD VAN STATE	
17 APR 2007	
ZAK:	
AM:	✓
RECHTER:	

Mr H.H.M. de Vries-Veringa *
Mr C.L. Koets-Bolhuis
Mr M.A.V. Hoogerduyn
Mr K. Jurriëns
Mr A.G. Kleijweg
Mr G.P. Baldewsing

Mr C.W.E.M. Koets
juridisch medewerker

advocaat/mediator lid VFAS

RAAD VAN STATE
Afdeling Bestuursrechtspraak
Kneuterdijk 22
2500 EA DEN HAAG
Tevens per fax 070 - 365 13 80

Den Haag, 16 april 2007.

Betreft: hoger beroep Vreemdelingenzaak, asiel, inzake de heer
IND 0101-18-8016, ons kenmerk 06/1077.

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

De heer geboren , van Sierra-Leonese nationaliteit, thans verblijvende te , te dezer zake domicilie kiezende aan de Laan Copes van Cattenburch 105, 2585 EX te Den Haag ten kantore van de advocaat en procureur mr. A.G. Kleijweg, welke bepaaldelijk is gevolmachtigd om dit hoger beroepschrift te ondertekenen en in te dienen, geeft het navolgende te kennen.

Dit hoger beroep wordt namens de heer , verder te noemen cliënt, ingesteld tegen de aangehechte uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Den Bosch, AWB nummer 06/23560, uitspraakdatum 21 maart 2007, verzenddatum 22 maart 2007.

Met betrekking tot de grieven wordt het volgende aangevoerd.

1. Ook in beroep heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat dat het asielrelaas van cliënt ongeloofwaardig is en dat cliënt daarom niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd geen onjuiste gegevens heeft verstrekt.
2. In dat kader stelde cliënt zich in beroep op het standpunt dat zijn asielrelaas mogelijk op punten onduidelijk is en op andere punten vreemd overkomt, maar dat zulks niet aan de waarheid van zijn relaas afdoet. Immers, van een vluchtsituatie als beschreven door cliënt mag worden verwacht dat zulks een hectische, bizarre aaneenschakeling is van vele gebeurtenissen, alleen te overkomen met veel geluk en ad hoc beslissingen.

Laan Copes van Cattenburch 105
2585 EX 's-Gravenhage

Tel. 070-3639968
Fax 070-3561402

E-mail:
mail@skv-advocaten.nl

Derdenrekening 9510079 t.n.v. Stichting Beheer Derdengelden Schuurman en Koets

Rovendoenende advocaten vormen geen maatschap. Door hen wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens de door hen verplicht

3. Voeg daarbij de geestesgesteldheid van cliënt, welke onbetwist aan een posttraumatische stresstoornis (ptss) leidt, en men kan niet anders verwachten dan dat de door cliënt afgelegde verklaringen enigszins verward zijn. In redelijkheid kan men dat niet aan client tegenwerpen als zijnde ongeloofwaardige verklaringen.

4. Nu verweerder geen dieper gaand onderzoek heeft gedaan naar de geestesgesteldheid van cliënt, het oordeel van de contactambtenaar schiet hier volstrekt te kort want dat is geen medicus, en verweerder evenmin feitelijk onderzoek, bijvoorbeeld in de vorm van een individueel ambtbericht, heeft gedaan naar het verluchtverhaal van cliënt, is daarmee de feitelijke grondslag komen te ontvallen aan verweerder's oordeel dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Cliënt stelt zich op het standpunt dat aan hem ten onrechte is tegengeworpen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is,

5. Als grief wordt dan ook aangevoerd dat de rechtbank in de bestreden uitspraak, pagina 4, onder punt 19, ten onrechte tot het oordeel is gekomen verweerder in het onderhavige geval in redelijkheid kon concluderen dat het asielrelaas ongeloofwaardig was.

6. Geen acht is geslagen op de geestelijke stoornis van client, er is geen sprake geweest van een nader gehoor in een beschermde omgeving door daartoe gekwalificeerde personen en evenmin is feitelijk onderzoek gedaan naar het asielrelaas. Onder deze omstandigheden kon de rechtbank niet, ook niet in het kader van een marginale toetsing, in redelijkheid oordelen dat sprake was van een zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beschikking en evenmin dat kon worden aangenomen dat het asielrelaas ongeloofwaardig was.

7. Als tweede grief, gericht tegen de bestreden uitspraak, pagina 4, onder punt 23 wordt aangevoerd dat onbetwist is dat cliënt lijdt aan een ptss. Nu het voor de vraag of het weigeren van toelating en het daarmee onlosmakelijke verwijderen/terugsturen van een vreemdeling naar een land waar hij de ptss heeft opgelopen, in strijd is met algemeen aanvaarde humanitaire beginselen en met artikel 3 EVRM van belang is om te weten wat het geestelijk lijden tengevolge van het handelen van de Nederlandse overheid zal zijn.

8. Nu volgens de ECRM het geestelijk lijden dat leidt tot acute psychiatrische problemen. valt in de categorie van behandeling in strijd met 3 EVRM, rapport van 5 juli 1983, A.91, pagina 22, lag het op de weg van verweerder, vanaf aanvang wetende dat cliënt aan een ptss lijdt en dat cliënt om humanitaire redenen verzoekt om verblijf, om zich er van te vergewissen dat de geestelijke conditie van cliënt weigering van toelating en uitzetting toelaat. Dit onderzoek is nagelaten zodat verweerder welbewust het risico neemt van schending van artikel 3 EVRM.

9. Een beroep hierop is door de hele asielpprocedure gedaan terwijl medische stukken zich klaarblijkelijk in afdoende mate in het departementale dossier bevinden. Was dit anders, dan was niet onbetwist dat sprake is van ptss bij cliënt.

10. Onder deze omstandigheden kon de rechtbank niet volstaan met de overweging dat een en ander eerst ter zitting is aangevoerd. Het bleek gedurende de gehele procedure uit het dossier, er is op gewezen en het vloeide voort uit wet en regelgeving. Ook kon de rechtbank, ook niet in het kader van een marginale toetsing, in redelijkheid oordelen dat sprake was van een zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beschikking.

11. Als derde grief, gericht tegen de bestreden uitspraak, pagina 4, onder punten 22 en 23 wordt aangevoerd dat het voor verlening van een verblijfsvergunning op wegens klemmende redenen van humanitaire aard niet vereist is dat is voldaan aan alle voorwaarden als neergelegd in het traumatabeleid.

12. Juist in uitzonderingsgevallen moet toelating worden verleend als de aard van de zaak daartoe aanleiding geeft. In casu is onbetwist dat cliënt lijdt aan een ptss terwijl ook aannemelijk is dat het geestelijk lijden van cliënt zal leiden tot acute psychiatrische problemen. Daarmee is sprake van behandeling in strijd met 3 EVRM, rapport van 5 juli 1983, A.91, pagina 22.

13. Onder deze omstandigheden kon de rechtbank, ook niet in het kader van een marginale toetsing, in redelijkheid oordelen dat sprake was van een zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beschikking omdat verweerder ten aanzien van een belangrijk argument voor toelating niets heeft overwogen, zodat de bestreden beschikking niet voldoende is gemotiveerd.

14. Gelet op al het voornoemde wordt uw Raad verzocht om de bestreden uitspraak te vernietigen en daarvoor in de plaats te stellen de uitspraak van uw Raad, inhoudende gegrondverklaring van het beroep in eerste aanleg, alles onder de bepaling dat verweerder aan betrokkene dient te vergoeden de proceskosten alsmede de griffiegelden in beroep én in hoger beroep.

Gevolmachtigde.

